

der udredes af de formuende Kirker, paalignes disse i Forhold til deres Overflod, saaledes som dette fremstiller sig i de aarlige Budgetter, og at der for de af disse ydede Tilskud bliver at udstede Obligationer, dog saaledes, at vedkommende Kirkeinspektion, i Righed med den Praxis, der hidtil har været fulgt, derpaa kan gjøre Afkald. Søvrigt bemærkes, at Udvalget har tænkt sig, at Obligationerne i Genhold til D. L. 2—22—77 kunne for hvert Aar udstedes stiftsviis og gives den Kirke i Stiftet i Forvaring, som har ydet det største Tilskud.

Den i 4de Punktum af § 2 optagne Bestemmelse maa Udvalget egentlig ansee for overflødig, idet det antager, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet alt er i Besiddelse af den der omhandlede Myndighed. Men paa den anden Side har Udvalget dog heller ikke troet, at der kunde være nogen Betænkelighed ved, at Bestemmelsen bibeholdes.

Forsaavidt der endelig i Sens sidste Punktum er foreslaaet en Bestemmelse, hvorefter der ved de aarlige Regnskaber skal af Ministeriet gjøres Rede og Rigtighed for den Raade, hvorpaa de formuende Kirkers Tilskud ere blevne paalignede og hvorved Statsrevisionen bemyndiges til at forlange alle de Oplysninger, som den anseer fornødne, anseer Udvalget det vel ikke hævet over al Tvivl, hvorvidt disse Bestemmelser i deres Princip ere rigtige, saalænge Kirkemidlerne ikke i det Hele indbrages under Kongerigets Finantser, ligesom det ogsaa mener, at den i alt Fald turde være mindre nødvendig efter den Forandring, som af Udvalget er foreslaaet foretaget i Udkastets 2det og 3die Punktum. Udvalget har imidlertid troet, at en saadan Kontrol med Tilskudenes Fordeling, som der er foreslaaet, kunde være hensigtsmæssig, og derfor fundet, at den foreslaaede Bestemmelse, dog med nogen Ændring i Redaktionen, burde bibeholdes.

I Udkastets § 3 foreslaaes den i Lov af 19de Februar 1861 § 33 givne Bestemmelse, hvorefter Udgifterne ved de der omhandlede særlige Syn skulle afholdes af det Offentlige, naar det er Kirkebestyrelsen, som har begjært Synet afholdt, forandret derhen, at disse nu ubetinget skulle afholdes af Kirkerne selv og det saaledes, at de ikke afholdes af hver Kirke for

sig, men derimod udredes af alle de Kirker, over hvilke der er afholdt særligt Syn, i Forhold til deres Indtægter.

Saaledes som dette Forslag er affattet, synes det at gaae ud paa en Forandring i den omhandlede Bestemmelse, saavel for de Kirkers Vedkommende, der siges at eie sig selv, som for deres, der ere i privat Eie; men da der ved vilde fremkomme et Forhold mellem disse tvende Klasser af Kirker, der ikke vilde være ønskeligt, har Udvalget saavel med Hensyn hertil som paa Grund af, hvad Ministeren ytrede angaaende dette Punkt ved Sagens første Behandling, fundet Anledning til at foreslaae Bestemmelsen ændret saaledes, at den ikke kommer til at gjælde for de Kirker, der ere i privat Eie og for hvis Vedkommende det saaledes vil i den omhandlede Henseende have sit Forblivende ved den i Lov 19de Februar 1861 § 33 givne Regel.

Søvrigt forekommer det Udvalget, at Paragraphen ved den Omredaktion, man har tilladt sig at foreslaae, vil blive heldigere affattet.

I Genhold til alt Foranspørte tillader Udvalget sig saaledes at indstille:

ad § 1.

1) Ordene: „ikke ere i privat Eie“ i 5te og 6te Linie forandres til: „eie sig selv“

2) Ordene „en forsvarlig Vedligeholdelse“ i 8de Linie forandres til: „dertil“

3) Ordene fra „Gjennem“ i 9de til „det“ i 12te Linie udgaae, og i deres Sted sættes: „De saaledes foreskudte Summer, der for Finantsaaret 1862—63 fastsættes“.

4) S'en gives følgende Tilføining:

„men hvis Størrelse derefter vil blive bestemt gennem de aarlige Finantslove, skulle forrentes med 4 pCt. aarlig og tilbagebetales med mindst 2 pCt. aarlig.“